

PAPER 103
THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faithfully glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

On Urantia, today, there are four kinds of religion:

1. Natural or evolutionary religion.
2. Supernatural or revelatory religion.
3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique--no two mortals being alike--it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five

POGLAVLJE 103
STVARNOST RELIGIOZNOG ISKUSTVA

SVE čovjekove istinski religiozne reakcije nastaju pod utjecajem ranog djelovanja duha koji potiče obožavanje i pod kontrolom duha koji potiče mudrost. Uključenje čovjekove ličnosti u krug Svetog Duha Stvaralačkog Duha Svemira predstavlja čovjekovo prvo nadumno obdarenje; i mnogo prije bilo darivanja božanskih Sinova ili sveopćeg darivanja Ispravljača, ovaj utjecaj nastoji uvećati čovjekovo shvaćanje etike, religije i duhovnosti. Nakon darivanja Rajskih Sinova, oslobođeni Duh Istine uveliko doprinosi uvećanju čovjekove sposobnosti da spozna religiozne istine. S napretkom evolucije na izvjesnom naseljenom svijetu, Misaoni Ispravljači sve više učestvuju u razvoju viših oblika ljudskog religioznog uvida. Misaoni Ispravljač je kozmički prozor kroz koji konačno biće može vjerom uhvatiti tračak uvjerenja i božanstvenosti bezgraničnog Božanstva, Oca Svih.

Religiozne tendencije su prirodno svojstvo ljudske rase; njihovo ispoljenje je univerzalno i one naizgled nastaju prirodnim putem; primitivne religije uvijek imaju evolucijski početak. Kako prirodno religiozno iskustvo sve više napreduje, periodična otkrivenja istine bilježe tok planetarne evolucije; bez ovih otkrivenja, prirodno religiozno iskustvo bi vrlo sporo napredovalo.

Na Urantiji trenutno postoje četiri vrste religije:

1. Prirodna ili evolucijska religija.
2. Nadprirodna religija ili otkrivenje.
3. Praktična ili suvremena religija koja predstavlja različite stupnjeve mješavine prirodnih i nadprirodnih religija.

Filozofske religije koje su djelo čovjeka, teološke doktrine i religije koje su nastale kao rezultat filozofskog rasuđivanja.

1. FILOZOFIJA RELIGIJE

Jedinstvo religioznog iskustva među društvenim ili rasnim grupama proizlazi iz toga što je priroda Božjeg fragmenta koji živi u individualnom čovjeku u svima jednaka. Iz ovog božanstva koje u njemu živi, niče čovjekov nesebični interes za dobrobit drugih ljudi. Ali kako je ličnost jedinstvena--ni koja dva smrtnika nisu međusobno jednaka--neminovno je da ni koja dva ljudska bića neće na sličan način protumačiti vodstva i porive duha božanstvenosti koji živi u njihovim umovima. Grupa smrtnika može doživjeti duhovno jedinstvo, ali nikada neće postići filozofsku suglasnost. I činjenica da su teolozi dvadesetog stoljeća formulirali više od pet stotina različitih definicija religije potvrđuje ovu razliku u

hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar religious experience touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric--circumscribed, selfish, and unsocial.

Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values--goals--than on beliefs--interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs--creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this "sense," "feeling," "intuition," or "experience" which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal--the Adjuster is prepersonal--but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not

tumačenju religiozne misli i iskustva. U stvarnosti, svako ljudsko biće definira religiju izrazima svog iskustvenog tumačenja božanskih impulsa koji zrače od Božjeg duha koji u njima živi, i stoga takvo tumačenje mora biti jedinstveno i potpuno različito od religiozne filozofije svih drugih ljudskih bića.

Kad se jedan smrtnik u potpunosti slaže s religioznom filozofijom drugog smrtnika, to znači da su ova dva bića imala slično religiozno iskustvo u pogledu onoga na što se odnosi sličnost njihovog filozofskog religioznog tumačenja.

Dok je vaša religija stvar osobnog iskustva, od velike je važnosti da budete upoznati s velikim brojem drugih religioznih iskustava (različitim tumačenjima religije od strane drugih i drugačijih smrtnika), kako vaš religiozni život ne bi postao odveć egocentričan--ograničen, sebičan i nedruštven.

Racionalizam je u krivu kad drži da je religija prvo primitivno vjerovanje u nešto, a da tek zatim čovjek počinje težiti vrijednostima. Religija prije svega predstavlja traženje vrijednosti, a tek zatim slijedi formulacija sustava interpretativnih vjerovanja. Ljudima je mnogo lakše složiti se u pogledu religioznih vrijednosti--ciljeva--nego vjerovanja--tumačenja. I ovo objašnjava kako religija može postići suglasnost u pogledu vrijednosti i ciljeva unatoč zbunjujućoj činjenici da se istodobno pridržava ogromnog broja međusobno proturječnih vjerovanja--religioznih načela. Ovdje također leži objašnjenje toga da izvjesna osoba može održati svoje religiozno iskustvo unatoč tome što je odustala od svojih starih religioznih vjerovanja ili što ih je zamijenila novima. Korijenite promjene religioznih vjerovanja ne uništavaju religiju. Teologija ne stvara religiju; religija je ta koja stvara teološku filozofiju.

To što su religiozni ljudi vjerovali u mnogo toga što se pokazalo netočnim ne znači da religiju treba odbaciti, jer religija počiva na opažanju vrijednosti i njenu valjanost može opravdati jedino vjera osobnog religioznog iskustva. Religija, stoga, počiva na čovjekovom iskustvu i religioznoj misli; teologija, filozofija religije, predstavlja čovjekov častan pokušaj da protumači to iskustvo. Takva interpretativna vjerovanja mogu biti točna ili netočna, ili oboje.

Čovjekova spoznaja opažanja duhovnih vrijednosti predstavlja nadkonceptualni doživljaj. Ne postoji riječ u bilo kojem ljudskom jeziku kojom se može označiti taj "osjet," "osjećaj," "intuicija" ili "doživljaj" koji smo u ovim poglavljima odlučili nazvati svjesnošću Boga. Božji duh koji živi u čovjeku nije ličan--Ispravljač je predličan--ali ovaj Osmatrač predstavlja vrijednost, luči aromu božanstvenosti, koja je lična u najvišem i beskonačnom smislu riječi. Da Bog nije u najmanju

be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences birth. But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again"--born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness--helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral

ruku ličan, on ne bi mogao biti svjestan, a da nije svjestan, on bi bio podljudski.

2. RELIGIJA I INDIVIDUALNI ČOVJEK

Religija djeluje u ljudskom umu i ostvaruje se u ljudskom iskustvu prije nego što se javi u ljudskoj svijesti. Prije nego doživi porod, djeteto postoji približno devet mjeseci. Ali "rođenje" religije nije iznenadno; prije se može reći da ono predstavlja postepenu pojavu. No unatoč tome, prije ili kasnije nastupi "dan rođenja." Vi nećete ući u nebesko kraljevstvo ako ne budete "nanovo rođeni"--rođeni Duhom. Mnoga duhovna rođenja su praćena s mnogo tjeskobe duha i značajnim psihološkim smetnjama, upravo kao što su mnogi fizički porođaji praćeni "porođajnim mukama" i drugim abnormalnim pojavama koje prate "porod." U drugim slučajevima, duhovna rođenja su prirodan i normalan rast koji se sastoji od opažanja vrhunskih vrijednosti i povišenja duhovnog iskustva, premda religiozni razvoj ne može nastupiti bez svjesnog napora i čvrstih individualnih odlučnosti. Religija nikad ne može biti pasivno iskustvo, negativan stav. Ono što se zove "rođenje religije" nije izravno povezano s takozvanim doživljajima obraćenja koji često prate religiozne epizode kasnijeg života i koji nastaju kao rezultat mentalnog sukoba, potiskivanja emocija i preokreta u temperamentu.

Ali osobe koje su roditelji tako podigli da su oduvijek bile svjesne da su djeca nebeskog Oca punog ljubavi ne bi trebale iskosa gledati na one ljude koji su mogli steći svijest o prijateljskom odnosu s Bogom jedino putem psihološke krize--emocionalnog preokreta.

Čovjekova moralna priroda, iz koje vrlo rano niče društvena svijest, predstavlja evolucijsko tlo koje je smješteno u ljudskom umu i u kojem se razvija klica religije otkrivenja. Prvi porivi djetetove moralne prirode se ne tiču spolnih pitanja, osjećaja krivnje ili osobnog ponosa, već prije impulsa koji potiču pravednost, fer ophođenje i ljubeznost--koji djeteto navode da pomogne svojim bližnjima. I ako takve rane pobude nadu odgovarajuću podršku, postupno se razvija religiozni život koji uglavnom nije opterećen sukobima, preokretima i krizama.

Svako ljudsko biće vrlo rano doživi nešto što nalikuje sukobu između impulsa koji potiče sebičnost i impulsa koji potiče altruizam, i mnogo puta čovjek može po prvi put doživjeti svjesnost Boga ako zatraži nadljudsku pomoć prilikom takvih moralnih sukoba.

Dječja psihologija je prirodno pozitivna, a ne negativna. Mnogi smrtnici su negativni jer su tako odgojeni. Tvrdnja da je djeteto pozitivno se odnosi na njegove moralne impulse, one umne snage čija pojava

impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego--himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself--God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

označava da je u um tog djeteta stigao Misaoni Ispravljač.

Ako nije izložen negativnom učenju i nakon što se javila religiozna svijest, um normalnog djeteta se kreće pozitivno, u smjeru moralne ispravnosti i društvene službe, a ne negativno, suprotno do grijeha i krivnje. Pri razvoju religioznog iskustva može se javiti sukob, premda to nije neminovno, ali ono što jeste neminovno su odluke, napor i djelovanje ljudske volje.

Kad god čovjek donosi moralnu odluku, on uvijek doživljava izvjesnu mjeru moralnog sukoba. I prvi takav sukob u djetinjem umu je sukob između egoističkog poriva i altruističkog impulsa. Misaoni Ispravljač uzima u obzir osobne vrijednosti egoističkog motiva, ali daje blagu prednost altruističkom impulsu, kako je on taj koji vodi ljudskoj sreći i radostima nebeskog kraljevstva.

Kad ljudsko biće koje je suočeno s porivom da bude sebično izabere da učini nešto što je nesebično, takva odluka predstavlja primitivno religiozno iskustvo. Ni jedna životinja ne može izabrati da donese takvu odluku; takva odluka je ljudska i religiozna. Ona podrazumijeva čovjekovu svjesnost Boga i ispoljava impuls koji vodi društvenoj službi, i na kojem počiva bratstvo ljudi. Kad um slobodnom voljom izabere ispravan moralni sud, takva odluka tvori religiozno iskustvo.

Ali prije nego se djete dovoljno razvije kako bi moglo steći moralnu sposobnost i biti u stanju izabrati altruističku službu, ono izgradi snažnu i ujedinjenu egoističku prirodu. I upravo iz ove činjenice proizlazi teorija o borbi između "više" i "niže" prirode, između "starog grešnika" i "nove prirode" blagosti. Vrlo rano u životu, normalno dijete počinje shvaćati da je "blaženije davati nego primati."

Čovjek često poistovjećuje poriv koji ga navodi da služi vlastitom interesu sa svojim egom--sobom. Nasuprot tome, on često poistovjećuje nagon koji potiče altruizam s nekim utjecajem izvan njega samoga--Bogom. I takav sud je zaista ispravan, jer sve takve žudnje koje ne potiču od ega vuku porijeklo iz vodstva Misaonog Ispravljača, a ovaj Ispravljač je fragment Boga. Ljudska svijest spoznaje impuls Osmatrača koji je duh kao altruistički poriv, obzirnost prema drugim ljudima. Ovo je rano i temeljno iskustvo djetinjeg uma. Kad djete ne postigne ujedinjenje ličnosti, altruistički poriv može postati tako prerezvijen da ozbiljno dođe u sukob s čovjekovom dobrobiti. Zavedena svijest može stvoriti neizmjeran sukob, brigu, patnju i beskrajn jad.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences--one human and the other divine--insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with

3. RELIGIJA I LJUDSKA RASA

Dok je vjerovanje u duhove, snove, te svakovrsna druga praznovjerja igralo značajnu ulogu u evolucijskom porijeklu primitivnih religija, nemojte previdjeti utjecaj klanskog ili plemenskog duha solidarnosti. Upravo takvi grupni odnosi su stvorili društvenu situaciju koja je predstavljala izazov borbi između egoizma i altruizma, sukobu koji se javio u moralnoj prirodi ranog ljudskog uma. Unatoč vjerovanju u duhove, religija primitivnih Australijanaca je još uvijek usmjerena na klan. Vremenom, takvi religiozni koncepti se često personificiraju, prvo, u vidu životinja, a zatim, u vidu nadčovjeka ili Boga. Čak i takve inferiorne rase kao što su Afrički Bušmani, koji još uvijek nisu razvili čak ni totemička vjerovanja, spoznaju razliku između osobnog interesa i interesa grupe, primitivnu razliku između vrijednosti onog što je svjetovno i vrijednosti onog što je sveto. Ali religiozno iskustvo ne potiče od društvene grupe. Unatoč tome što su ovi rani primitivni utjecaji doprinjeli razvoju čovjekove rane religije, činjenica je da stvarni religiozni impuls vuče porijeklo iz istinskih duhovnih prisustava koja pobuđuju čovjekovu spremnost da bude nesebičan.

Primitivno vjerovanje u prirodna čuda i tajanstvene pojave, neličnu manu, predstavlja nagovještaj suvremenije religije. Ali prije ili kasnije, evolucijska religija zahtijeva da individualni čovjek podnese neku osobnu žrtvu radi dobrobiti svoje društvene grupe, da učini nešto što će druge ljude učiniti srećnijim i boljim. Na kraju, religiji je suđeno da postane služba Bogu i čovjeku.

Religija treba da promijeni čovjekovo okruženje, premda najveći dio suvremene religije to više nije u stanju postići. Suviše često, okruženje vlada religijom.

Imajte na umu da osnovno iskustvo religije svih doba počiva u onome što čovjek osjeća prema moralnim vrijednostima i društvenim značenjima, a ne u onome što on misli u vezi teoloških dogmi ili filozofskih teorija. Povoljna stvar u razvoju religije je postavka koncepta morala na mjesto magije.

U svome razvoju, čovjek je prošao kroz praznovjerja mane, magije, obožavanja prirode, straha od duhova i obožavanja životinja, do različitih ceremonija koje su označavale da je individualni čovjek odustao od svog religioznog stava i prihvatio grupne reakcije klana. Zatim, ove ceremonije su sabrane i kristalizirane u vidu plemenskih vjerovanja, i konačno, ovi strahovi i vjere su postali personificirani kao bogovi. Ali kroz svu ovu evoluciju religije, moralni element je uvijek bio donekle prisutan. Uvijek se mogao osjetiti impuls Boga koji živi u čovjeku. I ovi snažni utjecaji--jedan ljudski a drugi božanski--su omogućili da religija preživi kroz nestalnost mnogih stoljeća, unatoč tome što su joj tisuće razornih

extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. SPIRITUAL COMMUNION

The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of communion. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship--the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation--the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

tendencija i neprijateljskih proturiječnosti tako često prijetile uništenjem.

4. DUHOVNO ZAJEDNIŠTVO

1. Značajna razlika između društvene prilike i religioznog skupa je to što je, u suprotnosti sa svjetovnim, religiozni skup prožet atmosferom duhovnog zajedništva. Na ovaj način, ljudska grupa stvara osjećaj prijateljske zajednice s Bogom, što predstavlja početak grupnog obožavanja. Zajednički obrok je bio najraniji društveni oblik duhovnog zajedništva, te su tako rane religije zahtijevale da učesnici podijele dio ceremonijalne žrtve. Čak je i kršćanska pričest zadržala ovaj oblik duhovnog zajedništva. Atmosfera duhovnog zajedništva pruža osvježanje i utješno primirje uoči sukoba između ega, koji štiti vlastite interese, i altruističkog poriva Osmatrača koji živi u čovjeku. I ovo predstavlja uvod u istinsko obožavanje--to što ljudi osjećaju Božje prisustvo--a iz ovog osjećaja prisustva Boga niče bratstvo ljudi.

Kad bi primitivni čovjek osjetio da je njegovo duhovno zajedništvo s Bogom prekinuto, pribjegao bi raznim oblicima prinošenja žrtavi kako bi postigao izmirenje, obnovio ovaj prijateljski odnos. Čovjekova žudnja za ispravnošću vodi spoznaji istine, a istina uvećava ideale, što religioznim ljudima stvara novi problem, jer naši ideali obično rastu geometrijski, dok se naša sposobnost da živimo prema njima uvećava jedino aritmetički.

Osjećaj krivnje (ne svijest da je čovjek počinio grijeh) proizlazi bilo iz prekinutog duhovnog zajedništva ili iz unižavanja čovjekovih moralnih ideala. Izlaz iz takve teškoće se može naći jedino u spoznaji da čovjekovi najviši moralni ideali ne moraju biti jednaki Božjoj volji. Čovjek se ne može nadati da će živjeti u skladu sa svojim najvišim idealima, ali on može ostati vjeran svome cilju--on može tragati za Bogom i postajati mu sve više nalik.

Isus je odagnao sve ceremonije žrtvovanja i izmirenja. On je uništio osnovu na kojoj je počivao ovaj umišljeni osjećaj krivnje i izoliranosti u kozmosu time što je proglasio da je čovjek djetete Boga; odnos između stvorenog bića i Stvoritelja počiva na odnosu između djeteta i roditelja. Svim svojim smrtnim sinovima i kćerima, Bog postaje Otac pun ljubavi. Sve ceremonije koje nisu doličan dio takvog intimnog obiteljskog odnosa su zauvijek poništene.

Bog otac se odnosi prema čovjeku, svome djetetu, ne u skladu s aktualnom vrlinom ili vrijednošću tog djeteta, već u skladu s njegovim motivom--u skladu s ciljem i namjerom koji vode to stvoreno biće. Ovaj odnos predstavlja vezu između roditelja i djeteta i motiviran je božanskom ljubavlju.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

This idea-ideal of doing good to others--the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor--is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral--right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight--genuine religious reflection.

The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever

5. PORIJEKLO IDEALA

Osjećaj društvene dužnosti i moralne obaveze potiče iz ranog evolucijskog uma i najvećim dijelom niče iz emocionalnog straha. Pozitivniji poriv koji vodi društvenoj službi i altruističkom idealizmu niče iz impulsa koji je rezultat neposrednog djelovanja božanskog duha koji živi u ljudskom umu.

Ideja-ideal da čovjek treba činiti dobro drugima--njegov impuls da uskrati nešto svome egu radi nečeg što će biti u korist njegovog susjeda--je isprva vrlo ograničen. Primitivni čovjek smatra susjedima jedino one koji su mu vrlo bliski, one koji se prema njemu ophode susjedski; kako religiozna civilizacija sve više napreduje, pojam susjeda se proširuje kako bi obuhvatio klan, pleme i naciju. Isus je proširio ovaj pojam na cijelo čovječanstvo, rekavši da trebamo voljeti čak i naše neprijatelje. I unutar svakog normalnog ljudskog bića postoji nešto što potvrđuje da je ovo učenje moralno--ispravno. ,ak i oni koji se najmanje pridržavaju ovog ideala, priznaju da je on u teoriji ispravan.

Svi ljudi prepoznaju moralnost ovog univerzalnog ljudskog poriva koji potiče nesebičnost i altruizam. Humanista pripisuje njegovo porijeklo prirodnom djelovanju materijalnog uma; religiozni čovjek je više u pravu kad prepoznaje da istinski nesebičan poriv ljudskog uma predstavlja reakciju na unutarnja duhovna vodstva Misaonog Ispravljača.

Ali čovjekovo tumačenje ovih ranih sukoba između volje ega i volje koja nije volja bitka nije uvijek pouzdano. Jedino ličnost koja je prilično dobro ujedinjena može riješiti mnogolike sporove između žudnji ega i javljajuće društvene svijesti. Čovjek ima ista prava kao i njegovi susjedi. Ni čovjek niti njegovi susjedi nemaju isključivo pravo na čovjekovu pažnju i službu. Najraniji oblik ljudskih osjećaja krivnje potiče iz čovjekovog neuspjeha da riješi ovaj problem.

Čovjek može doživjeti sreću jedino kad se žudnje njegovog ega koordiniraju i izmire s žudnjama altruističkog poriva višeg bitka (božanskog duha) uz pomoć ujedinjene volje integrirajuće ličnosti koja nad njima ima kontrolu. Um evolucijskog čovjeka je uvijek suočen s kompliciranim problemom, potrebom da razriješi sukob između prirodnog širenja emocionalnih impulsa i moralnog rasta nesebičnih poriva koji počivaju na duhovnom uvidu--istinskom religioznom razmišljanju.

Čovjekovo nastojanje da pruži jednako dobro samom sebi i najvećem broju drugih ljudi predstavljalo je problem koji ponekad nije moguće zadovoljavajuće riješiti u okviru vremena i prostora. U vječnom životu, takve proturiječnosti će biti izgladene, ali njih nije moguće riješiti za jednog kratkog života na zemlji. Isus je opisao ovaj paradoks slijedećim riječima, "Tko želi da sačuva svoj život, izgubit će ga, a tko radi

shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

The pursuit of the ideal--the striving to be Godlike--is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious

kraljevstva izgubi svoj život, naći će ga."

Čovjekovo teženje idealima--njegovo nastojanje da bude poput Boga--je nešto čime se čovjek bavi prije kao i nakon smrti. Život poslije smrti se u biti ne razlikuje od smrtničke egzistencije. Svo što učinimo u ovom životu, a što je dobro, neposredno doprinosi uzvišenju budućeg života. Stvarna religija ne potiče moralnu i duhovnu lijenost time što daje povoda praznoj nadi da će čovjek primiti vrline plemenitog karaktera po prolasku kroz portale prirodne smrti. Istinska religija ne umanjuje čovjekove napore k napredku u toku smrtničkog života koji je čovjeku dat u najam. Sve što je stečeno za smrtničkog života neposredno doprinosi obogaćenju prvih stadija besmrtnog iskustva preživljavanja.

Učenje da su svi altruistički impulsi nastali jedino kao rezultat čovjekovog prirodnog instinkta da odustane od individualnog života kako bi živio u grupi, uništavaju čovjekov idealizam. S druge strane, saznanje da ovi viši porivi čovjekove duše zrače iz duhovnih sila koje žive u njegovom umu, daje čovjeku snagu i plemenitost.

Istinska spoznaja da u njemu živi i stremi nešto što je vječno i božansko, podiže čovjeka izvan i iznad njega samoga. I zbilja je istina da živa vjera u to da naši ideali potiču iz nadljudskih izvora opravdava naše vjerovanje da smo Božji sinovi i čini stvarnim naša altruistička uvjerenja, osjećanja bratstva ljudi.

U svojoj duhovnoj domeni, čovjek uistinu ima slobodnu volju. Smrtni čovjek nije bespomoćni rob krute vladavine svemoćnog Boga, niti je žrtva beznadežnog fatalizma mehanističkog determinizma svemira. Čovjek je stvarno dizajner i graditelj svoje vječne sudbine.

Ali pritisak neće čovjeka bilo spasiti ili oplemeniti. Duhovni rast niče iz unutrašnjosti evoluirajuće duše. Pritisak može izobličiti ličnost, ali on nikada ne potiče rast. Čak i obrazovni pritisak pomaže jedino u negativnom smislu, time što eventualno spriječava katastrofalna iskustva. Najveći duhovni rast se dešava tamo gdje su svi spoljašnji pritisci minimalni. "Gdje je Božji duh, tu je sloboda." ,ovjek se najbolje razvija tamo gdje vlada najmanji pritisak doma, zajednice, religiozne ustanove ili države. Ovo se, međutim, ne smije protumačiti kao tvrdnja da u naprednom društvu ne trebaju postojati dom, država, ili društvene i religiozne ustanove.

Kad se pripadnik religiozne društvene grupe povinuje zahtjevima takve grupe, potrebno ga je ohrabriti da uživa religioznu slobodu punog izražaja svog osobnog tumačenja istina religioznog vjerovanja i činjenica religioznog iskustva. Sigurnost religiozne

experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become "freethinkers." There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of your religion; the study of another's religion is psychology.

When man approaches the study and examination of his universe from the outside, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the inside, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the insideness of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer

grupe ovisi o duhovnom jedinstvu, a ne o teološkoj suglasnosti. Pripadnici religiozne grupe trebaju imati slobodu razmišljanja, koja nije isto što i "slobodoumlje." Velika nada leži u bilo kojoj religioznoj ustanovi koja obožava živog Boga, potvrđuje učenje o bratstvu ljudi i ima hrabrosti da oslobodi svoje pripadnike od svakog pritiska da prihvate teološka načela.

6. FILOZOFSKA KOORDINACIJA

Teologija predstavlja proučavanje djela i reakcija ljudskog duha; ona nikada ne može postati znanost jer u pogledu svog osobnog izražaja uvijek mora biti više-manje povezana s psihologijom, dok u pogledu sistematskog prikaza mora biti povezana s filozofijom. Vi se bavite teologijom kad proučavate svoju osobnu religiju; kad proučavate religiju drugog čovjeka, bavite se psihologijom.

Kad čovjek pristupi proučavanju i ispitivanju svog svemira izvana, on stvara različite fizičke znanosti; kad pristupi proučavanju sebe i svemira iznutra, on stvara teologiju i metafiziku. Umjetnost filozofije, koja se javila u kasnijem periodu, je nastala kao rezultat nastojanja da se usklade mnoga proturiječja čija pojava je isprva bila neminovna, s obzirom na to da su saznanja i učenja ovih dvaju prilaza svemiru stvari i bića dijametralno suprotna.

Religija se odnosi na duhovno gledište, svijest da je ljudsko iskustvo unutarnje. Njegova duhovna priroda čovjeku pruža priliku da okrene vanjsku stranu kozmosa unutra. Stoga je istina da, kad se cijela tvorevina posmatra isključivo iz unutrašnjosti iskustva ličnosti, čini se da je u svojoj prirodi duhovna.

Kad čovjek istražuje svemir analitički i uz pomoć materijalnih obdarenja svojih fizičkih osjetila i umne percepcije koja je s njima povezana, kozmos djeluje mehanički i energetsko-materijalan. Takva vještina proučavanja stvarnosti se sastoji u okretanju unutarnje strane kozmosa van.

Logičan i dosljedan filozofski koncept svemira se ne može izgraditi bilo na pretpostavkama materijalizma ili spiritizma, kako oba ova sistema razmišljanja, kad se primjene univerzalno, moraju vidjeti izobličenu sliku svemira: materijalizam, zbog toga što čini kontakt sa svemirom okrećući njegovu unutrašnjost van, a spiritizam zbog toga što spoznaje prirodu svemira okrećući njegovu vanjštinu unutra. Stoga, bilo znanost ili religija, same za sebe i ponaosob, se ne mogu nadati da će steći prikladno razumijevanje univerzalnih istina i odnosa ne budu li vođene ljudskom filozofijom i prosvjetljene božanskim otkrivenjem.

Kako bi postigao izražaj i samoostvarenje, čovjekov unutarnji duh uvijek mora ovisiti o umnom mehanizmu i vještini. Isto tako, čovjekov spoljašnji

experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions

doživljaj materijalne stvarnosti mora počivati na umnoj svijesti ličnosti doživljavatelja. Stoga, duhovno i materijalno, unutarnje i vanjsko, predstavljaju ljudska iskustva koja su uvijek usklađena s umnom djelatnošću i koja su, kad se radi o njihovoj spoznaji u čovjekovoj svijesti, uslovljena djelovanjem uma. Čovjek doživljava tvar u svome umu; on doživljava duhovnu stvarnost u svojoj duši, ali ove stvarnosti postaje svijestan u svome umu. Intelpekt je taj koji usklađuje i neprestano uvjetuje i oblikuje ukupnu sumu smrtničkog iskustva. I čovjekova spoznaja energetske stvari i duhovnih vrijednosti ovisi o načinu na koji su iste protumačene od strane umnog medija ljudske svijesti.

Teškoća na koju nailazite pri pokušaju skladnijeg koordiniranja znanosti i religije leži u tome da vam posve nedostaje posrednički domen morontija svijeta stvari i bića. Lokalni svemir se sastoji od tri stupnja, ili stadija, ispoljenja stvarnosti: tvari, morontije i duha. Kad se stvari posmatraju s morontijalnog stanovišta, nestaje razlika između otkrića fizičkih znanosti i djelovanja duha religije. Razum je vještina kojom znanost postiže razumijevanje; vjera je vještina kojom religija postiže uvid; mota je vještina morontijalne razine. Mota je nadmaterijalna profinjenost opažanja stvarnosti koja počinje nadomiještati nepotpuni rast, a sastoji se od znanja-razuma, dok njena bit počiva u vjeri-uvidu. Mota je nadfilozofsko pomirenje divergentnog poimanja stvarnosti koje ne mogu postići materijalne ličnosti; ona djelomično počiva na tome što čovjek prolazi kroz smrt i shvaća da je preživio materijalni život u ljudskom obličju. Ali čak i mnogi smrtnici prepoznaju potrebu za metodom koji će izmiriti uzajamno djelovanje između domena znanosti i domena religije među kojima vlada široki raskol; metafizika je rezultat čovjekovog uzaludnog nastojanja da premosti ovaj općepriznati jaz. Ali ljudska metafizika je donijela više zbrke nego prosvjetljenja. Metafizika predstavlja čovjekov dobronamjerni ali jalovi pokušaj da nadoknadi to što ne posjeduje motu morontije.

Metafizika je doživjela neuspjeh; motu čovjek ne može shvatiti. Otkrivenje je jedina vještina koja materijalnom svijetu pruža nadoknadu za nedostatak mota profinjenosti opažanja istine. Otkrivenje autoritativno razjašnjava zbrku koja je nastala kao rezultat metafizičkog rasuđivanja na evolucijskom svijetu.

Znanost predstavlja čovjekovo nastojanje da izuči svoje fizičko okruženje, energetsko-materijalni svijet; religija je čovjekovo iskustvo, njegov doživljaj s kozmosom vrijednosti duha; filozofija se razvila kao rezultat nastojanja čovjekovog uma da organizira i uzajamno uskladi otkrića ova dva uveliko različita koncepta, te da izgradi razuman i ujedinen stav prema kozmosu. Kad se razjasni otkrivenjem, filozofija

acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota--metaphysics.

Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and revelation is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe. Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or naturalistic. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes idealistic or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes skeptical, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic

djeluje dosta prihvatljivo s obzirom na to da čovjek ne posjeduje motu i da je metafizika--zamjena za motu koja je plod čovjekovog rasuđivanja--doživjela neuspjeh.

Rani čovjek nije spoznao razliku između razine energije i razine duha. Ljubičasta rasa i njeni Anditski nasljednici su bili prvi koji su pokušali razdvojiti ono što se povinovalo matematičkim zakonima od onog što se povinovalo volji. Vremenom, civilizirani čovjek je sve više slijedio stope najranijih Grka i Sumerana koji su spoznali razliku između živog i neživog. I kako civilizacija bude napredovala, filozofija će morati premostiti rastuće raskole između koncepta duha i koncepta energije. Ali u vremenu prostora, ove divergencije su ujedinjene u Vrhovnom.

Znanost uvijek mora počivati na razumu, premda imaginacija i nagađanje doprinose proširenju njenih granica. Religija će uvijek ovisiti o vjeri, dok razum uravnotežava religiju i vješto joj služi. Obmanjujuća tumačenja pojava oba svijeta, i prirodnog i duhovnog, koja se često greškom smatraju znanostima i religijama, su uvijek postojala i uvijek će postojati.

Iz svog nepotpunog shvaćanja znanosti, slabog poznavanja religije i izjalovljenih metafizičkih objašnjenja, čovjek nastoji izgraditi svoje filozofske definicije. I suvremeni čovjek bi zbilja uspio izgraditi vrijednu i primamljivu filozofiju o sebi i svome svemiru da nije zbrke koju je uvela ova značajna i neizostavna metafizička spona između svijeta tvari i svijeta duha, da metafizika nije doživjela neuspjeh pri nastojanju da premosti morontija raskol između fizičkog i duhovnog. Smrtni čovjek ne posjeduje koncept morontija uma i materijala; i otkrivenje je jedina vještina kojom se može nadoknaditi ovaj konceptualni deficit, a konceptualni podaci su prijeko potrebni kako bi čovjek mogao izgraditi logičnu filozofiju svemira i postići zadovoljavajuće razumijevanje svog sigurnog i postojanog položaja u tom svemiru. Otkrivenje je jedina nada koja će evolucijskom čovjeku omogućiti da premosti taj morontija raskol. Bez pomoći mote, vjera i rasuđivanje ne mogu zamisliti i izgraditi logičan svemir. Bez uvida koji daje mota, smrtni čovjek ne može opaziti dobrotu, ljubav i istinu u pojavama materijalnog svijeta.

Kad čovjekova filozofija snažno naginje prema svijetu materije, ona postaje racionalistična ili naturalistična. Kad filozofija naginje duhovnoj razini, ona postaje idealistična ili čak mistična. U onom žalosnom slučaju gdje filozofija naginje metafizici, ona nepogrešivo postaje skeptična, zbrkana. U prošlim dobima, najveći dio čovjekovog znanja i intelektualnih vrjednovanja je spadao u kategoriju jednog od ova tri perceptivna izobličenja. Filozofija se ne smije usuditi da projicira svoja tumačenja stvarnosti u skladu s linearnim principom logike; ona uvijek mora računati

symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the

na eliptičku simetriju stvarnosti i na bitnu zakrivljenost predodžbi svih odnosa.

Najviša filozofija koju čovjek može postići mora logično počivati na rasuđivanju znanosti, vjeri religije i uvidu u istinu koji čovjeku pruža otkrivenje. Ovim ujedinjenjem, čovjek donekle može nadoknaditi to što nije u stanju izgraditi prikladnu metafiziku i što ne može shvatiti motu morontije.

7. ZNANOST I RELIGIJA

Znanost počiva na rasuđivanju, religija na vjeri. Premda nije zasnovana na razumu, vjera je razumna; premda ne ovisi o logici, zdrava logika je svejedno potiče. ,ak ni idealna filozofija neće biti u stanju potkrijepiti vjeru; pored znanosti, vjera zapravo predstavlja sam izvor takve filozofije. Jedino otkrivenje može pouzdano voditi vjeru koja predstavlja čovjekov religiozni uvid, dok jedino osobno smrtničko iskustvo s duhovnim Ispravljačem, prisustvom Boga koji je duh, može uzvisiti vjeru.

Istinsko spasenje je vještina kojom, uz božansku pomoć, smrtnički um evoluirao od poistovjećenja s materijom, kroz razine morontija veze, do višeg kozmičkog statusa usklađenja s duhom. I kao što u zemaljskoj evoluciji materijalni intuitivni instikt prethodi pojavi znanja koje je plod rasuđivanja, tako i ispoljenje duhovnog intuitivnog uvida najavljuje kasniju pojavu morontija rasuđivanja i iskustva, te rasuđivanja i iskustva duha u uzvišenom programu nebeske evolucije, pretvara privremeno-zemaljske ljudske potencijale u aktualnost i božanstvenost vječnog čovjeka, Rajskog finaliste.

Ali kako, vođen žudnjom da doživi Boga, čovjek u usponu bude ponirao u sebe samoga i stremio prema Raju, on će isto tako stremiti prema vani i prema svemiru, kako bi stekao energetsko razumijevanje materijalnog kozmosa. Napredovanje znanosti nije ograničeno na čovjekov zemaljski život; dok se bude uspinjao svemirom i nadsvemirom, čovjek će uveliko proučavati prevođenje energije i metamorfoze materije. Bog je duh, ali Božanstvo je jedinstvo, i jedinstvo Božanstva ne obuhvaća samo duhovne vrijednosti Oca Svih i Vječnog Sina, već je također poznato s energetskim činjenicama Univerzalnog Kontrolera i Rajskog Otoka; ove dvije faze univerzalne stvarnosti su savršeno usklađene u umnim odnosima Združenog Činitelja, dok su na finitnoj razini ujedinjene u javljajućem Božanstvu Vrhovnog Bića.

Jedinstvo znanstvenog stava i religioznog uvida koje se može postići putem iskustvene filozofije predstavlja dio iskustva čovjekovog dugog uspona prema Raju. Matematičke aproksimacije i pouzdanosti uvida će uvijek zahtijevati usklađujuće djelovanje

harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their facts. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

The truth--an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values--can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by revelation. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting

umne logike na svim razinama iskustva, izuzev kad se radi o najvišem postgnuću Vrhovnoga.

Ali logika nikad neće uspjati uskladiti otkrića znanosti s uvidima religije ako istina ne bude dominirala i znanstvenim i religioznim aspektima ličnosti i ako oni ne budu najiskrenije voljni slijediti ovu istinu ma gdje pošla, bez obzira na prirodu njenih zaključaka.

Logika je vještina filozofije, njen metod izražavanja. U okviru domena istinske znanosti, rasuđivanje je uvijek podložno utjecaju istinske logike; u okviru domena istinske religije, posmatrana s unutrašnjeg stanovišta, vjera je uvijek logična, unatoč tome što se takva vjera može činiti neosnovanom ako se posmatra sa stanovišta znanstvenog prilaza koji je gleda svana. Kad se unutrašnjost posmatra s vana, svemir može djelovati materijalan; kad se njegova vanjština posmatra iznutra, isti taj svemir može izgledati posve duhovan. Rasuđivanje niče iz materijalne svijesti a vjera iz duhovne svijesti, ali ako između njih bude posredovala filozofija koja u najboljem slučaju može biti potkrijepljena otkrivenjem, logika će biti u stanju potvrditi i unutarnji i vanjski pogled, te tako postići ravnotežu između znanosti i religije. Stoga, ako i znanost i religija budu održavale kontakt s logikom filozofije, one će biti uzajamno sve obzirnije i snošljivije, sve manje skeptične.

To što je potrebno i znanosti i religiji, disciplinama koje prolaze procesom rasta i razvoja, je viša svijest o nepotpunosti evolucijskog statusa. Učitelji znanosti, kao i učitelji religije, su često suviše samouvjereni i dogmatični. Jedino što i znanost i religija mogu učiniti jeste da posmatraju svoje vlastite činjenice samokritički. Istog trenutka kad se udalje od činjenica, razum ih bilo izdaje ili smjesta ispoljava nazadnu tendenciju da se povuče u zakrilje lažne logike.

Istina--koja predstavlja razumijevanje kozmičkih odnosa, svemirskih činjenica i duhovnih vrijednosti--se najbolje može spoznati uz pomoć službe Duha Istine, a otkrivenje nudi najbolju kritiku istine. Ali otkrivenje ne vuče korijenje bilo iz znanosti ili iz religije; njegova uloga se sastoji u tome što koordinira i znanost i religiju s istinom stvarnosti. U svakom slučaju, ako smrtni čovjek nema otkrivenja ili ako ga nije u stanju shvatiti, on mora pribjeći svojoj izjalovljenoj metafizici, koja predstavlja jedinu ljudsku zamjenu za otkrivenje istine ili motu morontija ličnosti.

Znanost materijalnog svijeta čovjeku pruža mogućnost da kontolira, a u izvjesnoj mjeri čak i dominira, svoje fizičko okruženje. Religija duhovnog iskustva predstavlja izvor prijateljskog nagona koji objašnjava kako ljudi uspijevaju živjeti zajedno unatoč složenosti civilizacije znanstvenog doba. Metafizika, a posebno otkrivenje, nudi zajedničko tlo na kojem se

ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by assuming the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe--the Supreme Being.

Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

Reason is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. Faith is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness--something which is incapable of other mortal proof. Logic is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

mogu sresti otkrića znanosti s otkrićima religije, te omogućuje čovjekovo nastojanje da logički uskladi ova dva zasebna ali neovisna domena misli i na taj način stvori uravnoteženu filozofiju znanstvene stabilnosti i religioznog uvjerenja.

U smrtničkom stadiju, ništa ne može biti apsolutno dokazano; i znanost i religija su zasnovane na pretpostavkama. Na morontija razini, i znanstvene i religiozne postavke se mogu djelomično dokazati uz pomoć logike mote. Na duhovnoj razini najvišeg stadija, kako biće istinski doživljava stvarnost i stiće iskustvo pri svom odnosu sa stvarnošću, postupno iščezava potreba za ključnim dokazom; ali čak i tu postoji mnogo toga što leži izvan finitnoga i što ostaje nedokazano.

Sve podjele ljudske misli počivaju na izvjesnim pretpostavkama koje su prihvaćene, premda bez dokaza, od strane čovjekove sposobnosti opažanja stvarnosti, moći koja predstavlja bitno obdarenje ljudskog uma. Znanost započinje svoju hvalisavu karijeru rasuđivanja time što podrazumijeva stvarnost triju stvari: materije, kretanja i života. Religija polazi od pretpostavke valjanosti triju stvari: uma, duha i svemira--Vrhovnog Bića.

Znanost postaje domen matematičke misli, energije i materijala vremena i prostora. Religija se bavi ne samo finitnim i privremeno-zemaljskim duhom, već i duhom vječnosti i vrhovnosti. Jedino pomoću dugog iskustva u moti, ove dvije krajnosti kozmičke percepcije mogu rezultirati analognim tumačenjima izvora, djelovanja, odnosa, stvarnosti i sudbina. Najviše usklađenje divergencije između energije i duha se može postići uključenjem u krug Sedam Glavnih Duhova; prvo ujedinjenje ove divergencije počiva u Božanstvu Vrhovnoga; njegova finalnost počiva u beskonačnosti Prvog Izvora i Centra, JA JESAM.

Prosudba je čin kojim čovjek prepoznaje zaključke svijesti u pogledu iskustva u fizičkom svijetu energije i materije i s istim. Vjera je čin opažanja valjanosti duhovne svijesti--nešto što ne posjeduje ni koji drugi smrtnički dokaz. Logika je sintetizirano napredovanje jedinstva vjere i razuma koje teži za istinom, i ona počiva na bitnim umnim obdarenjima smrtnih bića, unutarnjem opažanju stvari, značenja i vrijednosti.

Postoji stvaran dokaz duhovne stvarnosti prisustva Misaonog Ispravljača, ali valjanost ovog prisustva nije moguće dokazati vanjskom svijetu, već jedino osobi koja je doživjela Boga koji u njoj živi. ,ovjekova svijest da u njemu živi Ispravljač počiva na intelektualnoj spoznaji istine, nadumnoj spoznaji dobrote i tome što on posjeduje ličnost koja je motivirana ljubavlju.

Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while co-ordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirited man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse about God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

If you truly believe in God--by faith know him and love him--do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality--permanence in the presence of change--can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

Znanost otkriva materijalni svijet, religija ga vrijednuje, dok filozofija nastoji protumačiti njegova značenja, istodobno koordinirajući znanstveno materijalno stanovište s religioznim duhovnim konceptom. Ali povijest je domen u kojem se znanost i religija nikad ne neće u cjelosti suglasiti.

8. FILOZOFIJA I RELIGIJA

Premda i znanost i filozofija mogu pretpostaviti vjerojatnost postojanja Boga na osnovu razuma ili logike, jedino osobno religiozno iskustvo čovjeka koji je vođen duhom može potvrditi sigurnost takvog vrhunskog i osobnog Božanstva. Pomoću vještine takvog utjelovljenja žive istine, filozofska hipoteza vjerojatnosti Boga postaje religiozna stvarnost.

Zbrka u vezi doživljaja sigurnosti u postojanje Boga niče iz različitosti tumačenja i odnosa ovog iskustva od strane raličitih osoba i od strane različitih ljudskih rasa. Doživljaj Boga može biti u cjelosti valjan, ali rasprave o Bogu, koje su intelektualane i filozofske, se međusobno razmimoilaze i često znaju biti zbunjujuće i prijvarne.

Dobar i plemenit čovjek može biti najiskrenije zaljubljen u svoju ženu, ali ne biti u stanju da položi pismeni ispit u vezi psihologije bračne ljubavi. Drugi čovjek, koji može osjećati tek vrlo malo ljubavi prema svojoj ženi, može vrlo uspješno položiti ovaj ispit. To što čovjek koji voli izvjesnu osobu nema uvida u njenu narav, ni u najmanjoj mjeri ne opovrgava stvarnost ili iskrenost njegove ljubavi.

Ako istinski volite Boga--ako ga vjerom poznajete i volite--nemojte dozvoliti da stvarnost takvog iskustva bude i na koji način umanjena ili pometena radi bilo skeptičnih insinucija znanosti, cjepidlačenja logike, postavki filozofije ili vještih izjava dobronamjernih duša koje nastoje stvoriti religiju koja u sebi nema Boga.

Nesigurnost skeptičnog materijaliste ne smije pomesti pouzdanost religioznog čovjeka koji zna Boga; prije, duboka vjera i nepokolebljiva sigurnost iskustvenog vjernika bi trebali biti čvrst izazov nesigurnosti nevjernika.

Kako bi bila od najveće koristi i znanosti i religiji, filozofija bi trebala izbjegavati i materijalističku krajnost i panteističku krajnost. Jedino filozofija koja prepoznaje stvarnost ličnosti --održanje trajnosti unatoč promjene--može čovjeku pružiti moralnu vrijednost, može služiti kao veza između teorija materijalne znanosti i duhovne religije. Otkrivenje je nadoknada krhkosti evoluirajuće filozofije.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness

9. BIT RELIGIJE

Teologija se bavi intelektualnom sadržinom religije, metafizika (otkrivenje) s njenim filozofskim aspektima. Religiozno iskustvo je duhovna sadržina religije. Unatoč mističkih hirova i psiholoških iluzija intelektualne sadržine religije, pogrešnih metafizičkih pretpostavki i samoobmanjivih vještina, političkih izobličenja i društveno-ekonomskih izopačenosti filozofske sadržine religije, duhovno iskustvo osobne religije je i dalje istinsko i valjano.

Religija uključuje osjećaje, djela i življenje, a ne samo razmišljanje. Razmišljanje je bliže povezano s materijalnim životom i uglavnom, premda ne sasvim, bi se trebalo nalaziti pod dominacijom činjenica i rasuđivanja znanosti te, u pogledu nematerijalnih težnja prema domenu duha, pod dominacijom istine. Bez obzira na to kako iluzorna ili pogrešna bila čovjekova teologija, njegova religija može biti u cjelosti istinska i vечно istinita.

U svom izvornom obliku, Budizam predstavlja jednu od najboljih religija koje su se javile u toku evolucijske povijesti Urantije, koja u sebi nema Boga, premda, kako se razvijala, ova vjera ona nije ostala bezbožna. Religija koja nema vjere predstavlja kontradikciju; religija koja nema Boga predstavlja filozofsku nedosljednost i intelektualnu apsurdnost.

Magično i mitološko porijeklo prirodne religije ne opovrgava stvarnost i istinu suvremenijih religija otkrivenja i cjelovitog evanđelja spasenja Isusove religije. Isusov život i učenja su konačno uklonila iz religije magične predrasude, mitološke iluzije i okove tradicionalnog dogmatizma. Ali ova rana magija i mitologija su vrlo djelotvorno pripremile put suvremenijoj i nadmoćnoj religiji tako što su prepostavile postojanje i stvarnost nadmaterijalnih vrijednosti i bića.

Premda religiozno iskustvo predstavlja posve subjektivnu duhovnu pojavu, takvo iskustvo podrazumijeva živ i pozitivan stav vjere prema najvišim domenima objektivne stvarnosti svemira. Ideal religiozne filozofije je stvar takve vjere-pouzdanja koje može navesti čovjeka da se bezuvjetno pouzda u apsolutnu ljubav beskonačnog Oca svemira nad svemirima. Takvo istinsko religiozno iskustvo daleko nadilazi filozofska objektiviranja idealističke žudnje; ono zapravo uzima spasenje kao nešto što mu je već dato i bavi se jedino nastojanjem da spozna i izvrši volju Rajskog Oca. Oznake takve religije su: vjera u vrhovno Božanstvo, nada u večni život i ljubav, osobito ljubav prema čovjekovim bližnjima.

Kad teologija savlada religiju, religija umire; ona više nije život i postaje doktrina. Uloga teologije počiva u tome što ona treba olakšati samosvijest

of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the

osobnog duhovnog iskustva. Teologija predstavlja religiozno nastojanje da se definiraju, pojašne, protumače i odbrane iskustvene tvrdnje religije koju, na kraju krajeva, može opunovažiti jedino živa vjera. U najvišoj kozmičkoj filozofiji mudrost, kao i razum, stupa u savez s vjerom. Razum, mudrost i vjera su čovjekova najviša ljudska dostignuća. Razum čovjeka upoznaje sa svijetom činjenica, stvari; mudrost ga upoznaje sa svijetom istine, odnosa; vjera ga uvodi u svijet božanstvenosti, duhovnog iskustva.

Vjera najspremnije vodi razum onoliko daleko koliko razum može poći, a zatim nastavlja s mudrošću dok ne dostigne najdalje filozofske granice; zatim, ona se usuđuje upustiti se u bezgranično i beskrajno putovanje svemirom u pratnji ISTINE, nje same.

Znanost (znanje) počiva na usađenoj pretpostavci (koja je rezultat djelovanja duha koji pomaže umu) da je razum valjan, da je moguće razumjeti svemir. Filozofija (koordinirano shvaćanje) počiva na usađenoj pretpostavci (koja je rezultat djelovanja duha koji potiče mudrost) da je mudrost valjana, da je moguće koordinirati materijalni svemir s duhovnim svemirom. Religija (istina osobnog duhovnog iskustva) počiva na usađenoj pretpostavci (koja je djelo Misaonog Ispravljača) da je vjera valjana, da čovjek može spoznati i postići Boga.

Puna spoznaja stvarnosti smrtničkog života se sastoji od čovjekove sve veće spremnosti da vjeruje ovim pretpostavkama razuma, mudrosti i vjere. Takav život je motiviran istinom i dominiram ljubavlju; i ovo su ideali objektivne kozmičke stvarnosti čije postojanje ne može biti materijalno dokazano.

Nakon što razum spozna razliku između ispravnog i pogrešnog, on ispoljava mudrost; kad mudrost izabere između ispravnog i pogrešnog, ona svjedoči o vodstvu duha. I tako, djelovanja uma, duše i duha su zauvijek blisko sjedinjena i funkcionalno međupovezana. Razum se bavi činjeničnim znanjem; mudrost, filozofijom i otkrivenjem; vjera, živim duhovnim iskustvom. Putem istine, čovjek postiže ljepotu, a putem ljubavi, on se uspinje do dobrote.

Vjera vodi spoznaji Boga, ne samo mističkom osjećaju božanskog prisustva. Emocionalne posljedice ne smiju ispoljiti prevelik utjecaj na vjeru. Istinska religija je doživljaj vjerovanja i poznavanja kao i zadovoljstvo osjećanja.

Postoji stvarnost religioznog iskustva koja je srazmjerna duhovnoj sadržini, i takva stvarnost nadilazi razum, znanost, filozofiju, mudrost i sva druga ljudska dostignuća. Uvjerenja takvog iskustva su nepovrediva; logika religioznog iskustva je neopoziva; sigurnost takvog znanja je nadljudska; njegova

certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final--eternal, ultimate, and universal.

[Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

zadovoljstva su previšnje božanstva, njegova hrabrost je neustrašiva, njegove odanosti se nemogu dovesti u pitanje, njegove lojalnosti su vrhunske, i njegove sudbine su finalne--vječne, ultimne i univerzalne.

[Predočio Melkizedek od Nebadona.]